

hvori det bestemt erklæres, at Vilja stedse har ført en agtværdig og ulastelig Bandel. Altsaa, et Medlem af Byraadet har sat sit Navn paa en Erklæring sammen med flere andre Borgere, men da han kom tilstede flere Maaneder efter erklærede han i Byraadet ikke at ville stemme for en Ubefaling! Det er for mig en temmelig besynderlig Udfærd af et Byraadsmedlem, og jeg kan næsten ikke betegne en saadan Fremgangsmaade som Andet end i høi Grad pjanket, for ikke at sige endogjaa temmelig idiotisk. Naar, det saar imidlertid være vedkommende Byraadsmedlems egen Sag, det maa han om, men, som sagt, i det Møde den 29de December blev der ikke foretaget nogen Afstemning. Men det hedder jo udtryffeligt, at man ikke vilde foretage Mere i Sagen, og jeg vender da tilbage til at erklære, at den ene Ubefaling, som er givet Vilja i Juli Maaned, maa anses baade staaende ved Magt og, efter hvad jeg har tilladt mig at fremføre, anses for at være fuldstændig positiv. Der er endelig ogsaa et andet Moment, der maa tages med under Behandlingen, og det er det, at det ikke godt gaar an at optage nye Mænd paa Indfødsretslovsforslaget paa et senere Stadium, navnlig naar Sagen først har været forhandlet i det ene Thing, idet Lovforslaget ikke saa kan siges at faae sine grundlovmæssige tre Behandlinger i hvert af Thingene for sig. Nu er det dog imidlertid oplyst, at en saadan Afvigelse har fundet Sted mindst et Par Gange før, og jeg kunde saa fristes til at sige: Hvorfor saa ikke tredje Gang, da det jo hedder: Alle gode Gange ere tre? Jeg skal tillade mig at minde om, at det vistnok er en Regel, der naturligtvis i Almindelighed overholdes, men jeg tror ikke at tage feil, naar jeg mener, at det er hændet, at andre Lovforslag, der kunne siges at have en temmelig nær beslægtet Karakter med dette, have modtaget lignende Endringer paa et senere Stadium, saaledes at de endogjaa kun ere behandlede een Gang i det ene Thing. Jeg sigter her til Vønnings- og Kontorholdslove for Retsbetjentembeder. Jeg skulde tage meget feil, om det ikke der har truffet sig en Gang eller to, at der, efter at et saadant Lovforslag er overgaaet fra det ene Thing til det andet, er kommet det Tilfælde, at et Embede er blevet ledigt ved Dødsfald eller Sligt, og at man altsaa, for at faae det med paa samme Aars Lovforslag har føiet et nyt Led ind, der jo i Virkeligheden har den samme Karakter som et Led i Indfødsretsloven, idet det i begge Tilfælde er selvstændige Punkter, eller rettere, om man vil kalde det saa, særskilte Lovforslag, der sammensættes i en samlet Lov. Jeg

tror ikke at tage feil, naar jeg siger, at det staar for mig, at det er slet ogjaa enkelte Gange paa den Slags Lovforslag, og det er for mig et nyt Bevis paa, at man dog ikke har været saa aldeles nøieregnende med at overholde de ellers sædvanlige Regler. Jeg har nævnet, at det for mig staar temmelig tvivlsomt, hvorvidt der vil komme en Indfødsretslov ud iaar, dersom dette Thing ikke kan finde sig i eller rettere sagt ikke kan bevæbne sig til at lade Værtshusholder Vilja staa paa Loven sammen med de øvrige Ansøgere. Jeg finder ikke, at der er særlig Grund til at gjøre saa store Ophævelser som at stemme ham ud, og jeg finder tillige, at efter alt det, der er forhandlet om Sagen, og, jeg kan sige, efter alle de private Momenter, der ere dragne frem ikke blot i Rigsdagen, men ogsaa udenfor, vil det være et maaffe temmelig søleligt Afbræk eller Smælt for Manden, om han, da der dog, Alt tilsammen taget, ikke kan siges at foreligge nogen væsentlig Anledning til, at man har Grund til at tvivle om hans Hæderlighed, skal se sig kastet til Side og paany Jaagodt som blive Skive for Bittigheder, Drillerier osv. Jeg vilde derfor meget ønske, at dette Thing her kunde bevæbne sig til at lade denne Mand beholde den Plads i Indfødsretsloven, som det andet Thing har givet ham. Der har for flere Aar tilbage været et Tilfælde, hvor jeg har havt den Ære at forhandle med den høitærede Indenrigsminister baade privat og her i Thinget om et Lovforslag, som i det andet Thing var undergaaet en temmelig bethdelig Reduktion. Jeg ønskede dengang meget, at den høitærede Indenrigsminister vilde have holdt fast ved sit oprindelige Lovforslag, idet jeg fandt det bethdeligt bedre end det af det andet Thing affattede. Da mente den høitærede Indenrigsminister imidlertid, at det ikke kunde nytte, da han saa risikerede slet Intet at faae, og han foretrak at faae Noget fremfor slet Intet at faae. Nu er her jo paa en Maade et lignende Tilfælde, om man vil, men dog lidt forskjelligt, hvad der dog i mine Dine ikke gjør Noget. Det Lovforslag, vi nu forhandle, er ikke undergaaet en Reduktion i det andet Thing, tværtimod det har faaet en hel Mand i Tilgift, ja endogjaa efter et Dienvidners Udsagn en meget smuk og velnæret Mand, og jeg kan neppe tro, at den høitærede Indenrigsminister skulde have Hjertelag til at slyde ham ud, naar han faaer Alt vel overbetet. Det synes mig, at, naar man ellers har Udsigt til slet ingen Ting at faae, skulde man, mindende sig tidligere Veiligheder, ikke sige: Alt, men hellere bvie sig en lille Smule for en anden Magt.